

சரியான விஷயத்தைத் தவறான காரணத்திற்காகச் செய்தல்

[மத்தேயு 6:5-18]

கவிஞரும் நாடக ஆசிரியருமான T. S. எலியட் என்பவர், “கடைசிச் சோதனை மாபெரும் சூழ்ச்சியாக உள்ளது - சரியான செயலை மிகவும் தவறான காரணத்திற்காகச் செய்தல்,” என்று எழுதினார்.¹ “சரியான செயலை மிகவும் தவறான காரணத்திற்காகச் செய்த” மக்களை வேதாகமத்தில் கண்டறிதல் என்பது கடினமானதாக இருப்பதில்லை. ஏரோது, இயேசுவைக் கண்ணோக்குதல் என்ற பாராட்டத்தக்க செயலைச் செய்யும்படி ஞானிகளிடம் கூறினான், ஆனால் அவன் அந்தப் பிள்ளையைக் கண்டறிந்து அதைக்கொலை செய்ய விரும்பியதால் அவர்கள் அதைத் தேடும்படி கூறினான் (மத்தேயு 2:7, 8, 16). யூதாஸ், பிரியத்தின் அடையாளமான ஒரு முத்தத்துடன் இயேசுவை வாழ்த்தினான்; ஆனால் இதை அவன் கும்பலுக்கு இயேசுவை அடையாளப்படுத்துவதற்காகச் செய்தான் (மத்தேயு 26:48, 49). அனனியாவும் சப்பீராளும்தான் தங்களைக் காட்டிலும் பொருட்குறைவு கொண்டிருந்த சகோதர சகோதரிகளுக்கு உதவுவதற்காகப் பணத்தைக் கொண்டுவந்து அப்போஸ்தலர்களின் பாதங்களில் வைத்தனர் (நடபடிகள் 5:1-11). அவர்கள் அதை ஒரு தவறான காரணத்திற்காகச் செய்தனர் என்பது கவலைக்குறிய உண்மையாக உள்ளது: மற்ற கிறிஸ்தவர்களின் பாராட்டை நாடுதல்.

மத்தேயு 6ம் அதிகாரம், பின்வரும் எச்சரிக்கையுடன் தொடங்குகிறது: “மனுஷர் காண வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு முன்பாக உங்கள் தர்மத்தைச் செய்யாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருங்கள்” (வசனம் 1அ). “உங்கள் தர்மத்தைச் செய்தல்” என்பது செய்யச் சரியான விஷயமாக உள்ளது. அதை “மனுஷர் காணவேண்டுமென்று” செய்தல் “மிகவும் தவறான காரணமாக” உள்ளது. மத்தேயு 6:2-18ல் இயேசு, தவறான காரணத்திற்காகச் சரியான விஷயத்தைச் செய்தல் பற்றி மூன்று உதாரணங்களைக் கொடுத்தார். நமது முந்திய பாடத்தில் நாம், அவற்றில் முதல் உதாரணத்தைப்பற்றிக் கலந்துரையாடினோம், அது கும்பலின் பாராட்டை நாடுதல் என்பதாக இருந்தது, இந்தப் பாடத்தில் நாம் கடைசி இரண்டு உதாரணங்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்போம்.

ஜெபித்தல் (6:5-15)

எவ்வாறு ஜெபிக்கக் கூடாது (1) (வசனம் 5)

தவறான காரணத்திற்காகச் சரியான விஷயத்தை செய்தல் என்பதற்கு, ஜெபம் செய்தல் என்பது இயேசுவின் இரண்டாவது உதாரணமாக இருந்தது. நமது ஜெபவாழ்வில் நாம் பரிசேயர்களைப் போல் இருக்கக் கூடாது என்று அவர் முதலாவதாகச் சுட்டிக் காண்பித்தார்: “அன்றியும் நீ ஜெபம் பண்ணும்போது மாயக்காரரைப் போலிருக்க வேண்டாம்; மனுஷர் காணும்படியாக அவர்கள் ஜெப ஆலயங்களிலும்² வீதிகளிலும் சந்திகளிலும் நின்று³ ஜெபம்பண்ண விரும்புகிறார்கள்” (வசனம் 5அ).

யூதர்கள் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் ஜெபித்தனர். ஜெபம் என்பது காலையில் அவர்களின் முதல் செயலாகவும் இரவில் அவர்களின் கடைசிச் செயலாகவும் இருந்தது.⁴ பகல் பொழுதில் அவர்கள் ஜெபிக்க, மூன்று வேளைகளை நியமித்திருந்தனர் (காண்க தானியேல் 6:10): மூன்றாம் மணி வேளை (காலை சுமார் 9.00 மணி), ஆறாம் மணிவேளை (ஏறக்குறைய நண்பகல்) மற்றும் ஒன்பதாம் மணிவேளை⁵ (மாலை சுமார் 3.00 மணி). அவர்களால் முடிந்ததென்றால், அந்த வேளைகளில், தேவபக்தியுள்ள யூதர்கள் ஜெபிப்பதற்கு தேவாலயத்திற்குச் சென்றனர் (காண்க நடபடிகள் 3:1). தேவாலயத்திற்குச் செல்ல முடியாதவர்கள் நியமிக்கப்பட்ட அவ்வேளைகளில், தாங்கள் இருக்கும் இடத்தில் தங்கள் வேலைகளை நிறுத்திவிட்டு, ஜெபிக்கும்படி உற்சாகப்படுத்தப்பட்டனர். சில யூதர்கள், ஜெப வேளை வரும்போது தாங்கள் சுலபமாகக் கவனிக்கப்படும் ஓரிடத்தில் - ஒரு பொதுச்சதுக்கம் அல்லது மக்கள் நிறைந்திருக்கும் ஒரு தெருமுலை போன்ற இடத்தில் - தாங்கள் இருக்கும்படி தங்கள் பணி அட்டவணைகளை அமைத்துக் கொண்டனர் என்பது உறுதி. அப்போது அவர்கள், “மனுஷரால் காணப்படும்படி” தங்கள் ஜெபம் செய்யும் செயலை முன் நிறுத்தமுடிந்தது.

இயேசு, “அவர்கள் தங்கள் பலனை அடைந்து தீர்ந்ததென்று மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று கூறினார் (6:5ஆ) அவர்கள், பிற மனிதர்களின் பாராட்டுதல்களை ஆதாயப்படுத்திக் கொண்டனர், ஆனால் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது அது மட்டுமே. முந்தியபாடத்தில் குறிப்பிட்டபடி, அவர்கள் தேவனிடத்திலிருந்து பலன் ஒன்றையும் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களின் வாழ்வை “முழுவதும் செலுத்தப்பட்டது” என்று அவர் (தேவன்) குறித்துவிட்டார். தற்காலிகமான பாராட்டுதல்களைப் பற்றியிழுத்துக் கொள்வதற்காக நித்தியமான பலன்களைத் தளர விட்டுவிடுகிற தனிநபர் எவ்வளவு மதியீனமானவராக இருக்கிறார்!

எவ்வாறு ஜெபிக்க வேண்டும் (1) (வசனம் 6)

“நீயோ ஜெபம் பண்ணும் போது, உன் அறை வீட்டுக்குள் பிரவேசித்து, உன் கதவைப் பூட்டி, அந்தரங்கத்திலிருக்கிற உன் பிதாவை நோக்கி ஜெபம் பண்ணு; அப்பொழுது அந்தரங்கத்தில் பார்க்கிற உன் பிதா வெளியரங்கமாய் உனக்குப் பலனளிப்பார்” என்று இயேசு கூறினார் (மத்தேயு 6). KJV வேதாகமத்தில், “நீ ஜெபம் பண்ணும்போது உன் இரகசிய அறைக்குள் பிரவேசித்து” என்றுள்ளது. நான் ஒரு சிறுபையனாக இருந்த போது “இரகசிய அறை” என்ற வார்த்தை என்னைக்

குழப்பியது. எங்கள் வீட்டில் இருந்த மூடிய அறைகளில், உடைகள், காலணிகள் மற்றும் பிற தட்டுமுட்டுப் பொருட்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன மற்றும் அவையாவற்றிலும் அந்துருண்டைகளின் வாசம் வீசியது.⁶ நான் ஜெபிக்கும் போது, வாடைவீசும் இறுக்கமான அந்த மூடிய அறையினுள் நுழைந்து அதன் கதவுகளை இறுக சார்த்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று எனக்கு கூறப்பட்டதா? “Inner room” அல்லது “closet” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (tameion என்ற) கிரேக்க வார்த்தை, பெரும்பாலும் ஒரு சேமிப்பு அறையைக் குறித்தது. இது பல வீடுகளில் கதவுள்ள ஒரே ஒரு அறையாகவும் ஒரு வேளை பூட்டப்படக் கூடிய ஒரே ஒரு அறையாகவும் இருந்தது. இச்சொற்றோடர் பொதுவாக, வீட்டில் உள்ள “எந்த ஒரு தனியறையையும்” குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட முடிந்தது.⁷

“அந்தரங்கத்தில்” ஜெபிக்கத் தனிப்பட்ட ஒரு இடத்திற்கு செல்லுதல் பற்றிய, இயேசுவின் அறிவுறுத்துதல், பல கேள்விகளை எழுப்புகிறது. அது, வெளிப்படையான ஜெபங்களை நீக்கிப்போடுதலுக்கான இயேசுவின் நோக்கமாயிருந்ததா? அவர், ஒரு கிறிஸ்தவருடன் இன்னொரு கிறிஸ்தவர் இணைந்து ஜெபித்தலை ஊக்கங்குறையச் செய்யும் நோக்கம் கொண்டிருந்தாரா? இவ்விரு கேள்விகளுக்குமே, “இல்லை” என்பதே பதிலாக உள்ளது. இந்தப்பகுதியில் இயேசு, “பரலோகத்தில் இருக்கிற நமது (எங்கள்) பிதாவிடம்” - “எனது பிதா” அல்ல, ஆனால் “எங்கள் பிதா” - ஜெபிப்பதைப்பற்றித் தமது சீஷர்களுக்குப் போதித்தார், இது ஒன்று சேர்ந்து ஜெபித்தலை மறைமுகமாகக் குறிப்பிட்டது. மத்தேயு 18:19, 20ல் இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் தேவனிடத்தில் வேண்டிக் கொள்வதைப்பற்றிப் பேசினார். நடபடிகள் புத்தகம், கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றியவர்கள் ஒன்று கூடி ஜெபித்ததற்கான உதாரணங்களால் நிரம்பியுள்ளது (1:24; 4:24; 12:12).

ஆராதிப்பதற்காக சபையார் ஒன்றுகூடியுள்ளபோது, உரத்த குரலில் ஜெபிப்பது சரியே என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆனால் நமது வேதபாட வசனப்பகுதி, பொது இடத்தில் - எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு பொது உணவகத்தில் உணவு உண்பதற்கு முன்னதாக உரத்த குரலில் ஜெபிப்பதை தடை செய்கிறது. இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தின் மீது, ஒவ்வொருவரும் “தன் தன் மனதிலே முழுநிச்சயத்தை உடையவர்களாய்” இருக்கக் கடவோமாக (ரோமர் 14:5). நான் எங்கிருந்தாலும், எனது குடும்பத்தார் மற்றும் நண்பர்களுடன் உணவு உண்பதற்கு முன்னர் ஜெபித்தல் என்பது எனது நடைமுறை வழக்கமாக உள்ளது - ஆனால் இதை கூடிய வரையிலும் அமைதியாக மற்றும் பிறருக்கு இடையூறு இல்லாத வகையில் செய்தலே எனது வழக்கமாகும்.

இயேசுவின் வார்த்தைகளில் இருந்து நாம் யாவரும் கற்றுக் கொள்ளக்கூடிய பாடங்கள் யாவை? நாம் தேவனுடன் தனித்திருக்க, அமைதியான மற்றும் தனிப்பட்ட இடம் ஒன்றைக் கொண்டிருத்தலில் மதிப்பு உள்ளது என்பது ஒரு பாடமாக இருக்கலாம். இயேசு கூட, ஜெபிப்பதற்கு “வனாந்தரமான ஓரிடத்திற்கு” (மாற்கு 1:35) செல்லுதலின் அவசியத்தை உணர்ந்திருந்தார். அந்த நடைமுறைப்பயன்பாட்டுடன் கூடுதலாக, நாம் எங்கு, எப்போது ஜெபித்தாலும் நடைமுறைப்படக்கூடிய பொதுவான கொள்கைகள் இயேசுவின் உபதேசத்தில் உள்ளன:

- தேவனிடத்தில் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்குப்பதிலாக நம்மிடத்தில் கவனத்தை

ஈர்க்கும் வகையில் நாம் ஜெபிக்கக் கூடாது.

- நாம் மக்களைப் பற்றி குறைவான உணர்வுடனும் தேவனைப்பற்றி அதிகமான உணர்வுடனும் இருக்கப் பிரயாசப்பட வேண்டும்.
- மக்களை வெளியே வைத்து மூடவும், தேவனை உள்ளே வைத்து மூடவும் நாம் முயற்சி செய்வது அவசியமாக உள்ளது.⁸

ஜெபிப்பதற்கு ஒரு அமைதியான இடத்திற்கு நாம் செல்ல முடியுமென்றால், ஒரு சில கவனச்சிதறல்களையே நாம் கொண்டிருப்போம், ஆனால் அது எப்போதுமே சாத்தியமானதாக இருப்பதில்லை, அல்லவா? நாம் எங்கிருந்தாலும், நாம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாலும் நாம் நமது இருதயங்களின் “அறைவீட்டிற்குள்” சென்று, தேவனிடத்தில் பேசமுடியும். இதை நாம், ஒரு காரை ஓட்டுகையில், தரையைக் கூட்டுகையில் அல்லது மளிகை சாமான் வாங்குவதற்காக வரிசையில் நிற்கையில் செய்யமுடியும்.⁹

மக்களை வெளியே வைத்து மூடுதலுக்கான தேவையானது, பொது ஜெபங்களை வழிநடத்தும் மனிதர்களுக்கு ஒரு விசேஷித்த அறைகூவலை முன்வைக்கிறது. வந்திருப்பவர்களின் மனங்களை வழிநடத்துதல் என்பதே அவர்களின் நோக்கமாக உள்ளது. எனவே அவர்கள், பிறரைக்குறித்தும் பிறரின் தேவைகளைக் குறித்தும் அறிந்திருக்க வேண்டும். அதே வேளையில் ஜெபத்தை நடத்துபவர்கள், மற்ற ஆராதனையாளர்களின் மனதை ஈர்க்கச் செய்தல் என்பது தங்கள் குறிக்கோளாக இராதபடிக்குக் கவனம் மேற்கொள்ள வேண்டும். டி. மார்ட்டின் லாயிட் - ஜோன்ஸ் அவர்கள், “சபைக்குழுமத்தை ஜெபம் என்ற பொதுவான செயலில் வழிநடத்துபவர், தேவனிடத்தில் எடுத்துரைப்பதற்கு பதிலாக சபைக்குழுமத்திடம் ஜெபத்தை எடுத்துரைக்கக் கூடும் என்பதே, சபைக்குழுமத்தைப் பொது ஜெபத்தில் வழி நடத்துபவர் கொண்டுள்ள உண்மையான அபாயமாக உள்ளது” என்று எழுதினார்.¹⁰ ஹரோல்டு ஃபவ்லர் அவர்கள், “வெளியரங்கமாக ஜெபிப்பவர்கள், மனிதகவனிப்பாளர்களின் தடைக்கு பயன்படுவதோ அல்லது அவர்களின் புகழ்ச்சியை நாடுவதோ இல்லை என்ற அளவுக்காவது அவர்களைப்பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தங்கள் சிந்தைக்கு வெளியே வைத்துப்பூட்டக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார்.¹¹

எவ்வாறு ஜெபிக்கக் கூடாது (2) (வசனங்கள் 7, 8)

எவ்வாறு ஜெபிக்கக் கூடாது என்பதற்கான கூடுதல் அறிவுறுத்துதல் களை, 7 மற்றும் 8ம் வசனங்களில் இயேசு கொடுத்தார். அவர் முன்னதாக, தகுதியற்ற வகையிலான ஜெபத்திற்கு மாய்மாலக்கார யூதர்களை உதாரணமாகப் பயன்படுத்தியிருந்தார் (வசனம் 5). இப்போது ஒரு மோசமான உதாரணம் என்ற வகையில் அவிசுவாசிகளான யூதரல்லாதவர்களை அவர் பயன்படுத்தினார்: “அன்றியும் நீங்கள் ஜெபம்பண்ணும் போது, அஞ்ஞானிகளைப்போல¹² வீண் வார்த்தைகளை அலப்பாதேயுங்கள்; அவர்கள், அதிக வசனிப்பினால் தங்கள் ஜெபம் கேட்கப்படும் என்று நினைக்கிறார்கள்” (வசனம் 7).

ஜெபங்கள் ஒருக்காலும் நீண்டவையாக இருக்கக்கூடாது என்று இயேசு கூறவில்லை. அவர் பன்னிரண்டு அப்போஸ்தலர்களைத் தேர்வு செய்வதற்கு முன், இரவு முழுதும் ஜெபித்தார் (லூக்கா 6:12-16). அவர், தம்மைப் பின்பற்றுவவர்கள் சோர்ந்து போகாமல் எப்போதும் ஜெபிக்க வேண்டும்

என்று உற்சாகப்படுத்தினார் (லூக்கா 18:1-7). அதே போல, இயேசு திரும்பத் திரும்பச் செய்யப்படும் எல்லா ஜெபங்களையும் பழித்துரைக்க வில்லை. அவர் கெட்செமெனே தோட்டத்தில் ஒரே ஜெபத்தைத் திரும்பத் திரும்ப மூன்றுமுறை ஏறெடுத்தார் (காண்க மத்தேயு 26:44). பவுல் தமது “மாம்சத்தில் இருந்த முள்ளை” நீக்கிப் போடும்படி தேவனிடத்தில் மூன்று முறை கேட்டுக்கொண்டார் (காண்க 2 கொரிந்தியர் 12:7, 8). நம்மில் பெரும்பான்மையானவர்கள், துக்கத்தினால், வேதனையினால் அல்லது கவலையினால் நாம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த வேளைகளை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியும்; அப்படிப்பட்ட வேளைகளில் நாம், தேவனுடைய உதவி மற்றும் பலத்திற்காக ஒரே ஜெபத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஏறெடுத்திருப்போம். நமக்கு மிகவும் பிரியமான ஒருவரின் தீவிர சுகவீனம் என்பது அப்படிப்பட்ட வேளைகளில் ஒன்றாக உள்ளது. இருதயப்பூர்வமான உணரப்பட்ட அவ்வகையான வேண்டுகோளைக் கர்த்தர் ஊக்கம் குலையச் செய்வதில்லை.

“அர்த்தமற்ற திரும்பத்திரும்பக் கூறும் வகையையே” இயேசு இவ்விடத்தில் பழித்து உரைத்தார்:¹³ மந்திரம் ஒன்றை உச்சரிப்பதுபோல இயந்திரத் தனமாக ஜெபித்தல். “வீண் வார்த்தைகளை அலப்பாதேயுங்கள்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள (*battalogo* என்ற) கிரேக்க வார்த்தை தனிவகைப்பட்டதாக உள்ளது.¹⁴ இவ்வசனத்தின் மேற்கோள்கள் தவிர வேறு எவ்விடத்திலும் இவ்வார்த்தையின் பயன்பாடு காணப்படுவதில்லை. பொதுவாக இவ்வார்த்தை, “சிந்திக்காமலே பேசுதல்”¹⁵ அல்லது அதைப் போன்ற வேறுவகையில் விளக்கப்படுகிறது. NEB வேதாகமத்தில் “அஞ்ஞானிகளைப் போல உளறிக்கொண்டிராதீர்கள்” என்றுள்ளது. RSV வேதாகமத்தில், “வெறுமையான சொற்றொடர்களைக் குவிக்காதீர்கள்” என்றுள்ளது.

அஞ்ஞானிகள், தங்களை அன்புகூருகிற மற்றும் தங்களுக்கு என்ன நடந்தது என்பதைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளுகிற தனிப்பட்ட தேவன் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்க வில்லை. அவர்களால் தேவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டவர்கள், வெகு தொலைவில் இருந்தவர்களாக, சுய மையம் கொண்டவர்களாக, அடிக்கடி இதயமற்றவர்களாகக் கண்ணோக்கப்பட்டனர். அஞ்ஞானிகள் தங்கள் தேவர்கள் (தங்கள்) வேண்டதல்களைக் கவனிக்கவும் பதில் அளிக்கவும் அவர்களைத் தூண்டுவதற்குப் பலவகையான நுட்பங்களைக் கண்டுபிடித்து வைத்திருந்தனர். அவர்கள், சரியான நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்தலைக் காட்டிலும், சரியான வார்த்தைகளைக் கூறுதல் என்பது அதிக முக்கியமானதாக இருந்த மந்திர உச்சாடனங்களைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள், “தெய்வீகப் பெயர்களின் நீண்டபட்டியல்களை மேம்படுத்தி, அவற்றை முடிவின்றி உச்சரித்தலானது, உண்மைக் கடவுளின் நாமத்தை ஏதோ ஒருவகையில் தூண்டியெழுப்பி தாங்கள் விரும்பியவற்றைப் பெற வழிவகுக்கும் என்று நம்பினார்.”¹⁶ அவர்கள் அவற்றை எவ்வளவு அதிகமாக உச்சரித்தார்களோ, அவ்வளவு அதிகமாகத் தாங்கள் கேட்கப்பட்ச்சாத்தியக்கூறு இருந்ததாகக் கற்பனை செய்து கொண்டனர்.¹⁷ எவியா, பாகாலின் தீர்க்கதரிசிகளை எதிர்த்து நின்றபோது, அவர்கள், “பாகாலே, எங்களுக்கு உத்தரவு அருளும் என்று காலை தொடங்கி மத்தியான மட்டும் பாகாலின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள்; ஆனாலும் ஒரு சத்தமும் பிறக்கவில்லை, மறு உத்தரவு கொடுப்பாரும் இல்லை” (1 இராஜாக்கள் 18:26). செயல்விளைவில் இயேசு, “அஞ்ஞானிகளின் மூடநம்பிக்கையினுடைய

மட்டத்தில் உங்கள் ஜெபித்தல் மூழ்க அனுமதித்து விடாதீர்கள்” என்று கூறினார்.

ஜெபத்தில், “வீண் வார்த்தைகளை அலப்புதல்” குறித்து இன்றைய நாட்களில் நாம் ஏற்படுத்தக்கூடிய நடைமுறைப் பயன்பாடு என்ன? நாம், பிறமதக் குழுக்களின் (பெயர்க்குழுக் கூட்டங்களில்) செயல்முறைகள்/நடைமுறைகள் மீது கவனம் குவிக்கும்படி சோதிக்கப்படுகிறோம். ஒருவேளை நாம், முன்னமைவு செய்யப்பட்ட ஜெபத்தைத் திரும்பத் திரும்பக்கூறி மணிகளை எண்ணுவதால் அவை கூறப்பட்ட எண்ணிக்கையைக் கணக்குப் பார்த்தல் என்ற வழக்கத்தைப் பற்றி நினைக்கலாம். ஒருவேளை நாம், ஏறக்குறைய எல்லா ஆராதனைகளிலும் (திருபலிகளிலும்) ஒரே வகையான வார்த்தைகளில் ஒரே வகையான ஜெபங்கள் திரும்பத்திரும்பக் கூறப்படுதல் பற்றி நினைவூட்டப்படலாம். இருப்பினும், நமக்கு நாமே நேர்மையானவர்களாயிருந்தால், நாமும் கூட இவ்விஷயத்தில் குற்றப்பட்டிருப்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டாக வேண்டும். உணவு மேஜையில் அல்லது படுக்கும்வேளையில் ஜெபிப்பதற்கு, நன்றி கூறுதலின் ஒருவகையை நாம் முன்னமைத்து மேம்படுத்தியிருக்கக்கூடும். ஆராதனை ஊழியத்தில் நாம் ஒரு ஜெபத்தில் (பிறரை) வழிநடத்தும்போது, பிரியமான சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்துதலும், மார்க்க ரீதியான கோஷங்களில் இடறுதலும் சலபமாக உள்ளது. “நமது பல வார்த்தைகளுக்காக நாம் கேட்கப்படுவோம்” என்று நினைக்கும் குற்றம் செய்யாதவர்களாயிருக்கவும் சாத்தியக்கூறு உள்ளது.

“ஆம், அதைச் செய்கிற யாரோ ஒருவரை நான் அறிந்துள்ளேன்” என்று கூறாமல் இருக்க நாம் கவனத்தை மேற்கொள்வோமாக. மற்றவர்களைத் தீர்ப்பிடுதல் மீதான வல்லமை நிறைந்த வசனப்பகுதி ஒன்றை அடுத்தபாடம் கொண்டிருக்கும் (மத்தேயு 7:1-5). நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தம்மைத்தாமே பரிசோதனை செய்து, “என் இதயம் பற்றிய விஷயம் என்ன? அர்த்தமற்ற வகையில் (வார்த்தைகளை) திரும்பத்திரும்பக் கூறுவதைப் பயன்படுத்தியவகையில் நான் குற்றப்பட்டிருக்கிறேனா? நான் எப்போதாவது, சிந்திக்காமலேயே ஜெபித்திருக்கிறேனா?” என்று கேட்க வேண்டியது அவசியமாக உள்ளது.

இயேசு, “அவர்களைப் போல நீங்கள் செய்யாதிருங்கள்” என்று கூறினார் (6:8அ) - அதாவது “அதிக வசனிப்பினால் தங்கள் ஜெபம் கேட்கப்படுமென்று நினைக்கிற” அஞ்ஞானிகளைப் போல நீங்கள் இருக்க வேண்டாம் என்று கூறினார் (வசனம் 7ஆ). “... உங்கள் பிதாவை நோக்கி நீங்கள் வேண்டிக் கொள்ளுகிறதற்கு முன்னமே உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று அறிந்திருக்கிறார்” (வசனம் 8). இங்கு இடம் அனுமதிக்குமென்றால், “உங்கள் பிதாவை நோக்கி நீங்கள் வேண்டிக் கொள்ளுகிறதற்கு முன்னமே உங்களுக்கு இன்னது தேவை என்று அறிந்திருக்கிறார்” என்ற அற்புதமான வார்த்தைகளில் நாம் சற்றே தங்கியிருக்கமுடியும். தேவன் நமது தந்தையாக இருக்கிறார்! அவர் நம்மை அறிந்திருக்கிறார்! அவர் நமது தேவைகளை அறிந்திருக்கிறார்! இருப்பினும் நாம், இயேசு கொண்டு வந்த கருத்தின் மீது கவனம் குவிக்கவேண்டும். நாம் ஜெபிக்கும் போது, நாம் மேலும் மேலும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கத் தேவையில்லை. தேவன் ஒரு அன்பான தகப்பனாக இருக்கிறார்; மற்றும் நமக்கு என்ன தேவை என்று அவர் அறிந்திருக்கிறார்.

“ஆனால், நமக்கு என்ன தேவை என்று தேவன் அறிந்திருக்கிறார் என்றால் ஜெபித்தல் பற்றி நாம் ஏன் அக்கறை/கவலை கொள்ளவேண்டும்?” என்று சிலர்

கேட்டுள்ளனர். அந்தக் கேள்விக்குப் பல பதில்கள் உள்ளன. இரு பதில்களை (மட்டும்) குறிப்பிட என்னை அனுமதியுங்கள். முதலாவது, நமது தேவைகளை நிறைவேற்றும்படி கேட்குதல் என்பது மாத்திரமே ஜெபத்திற்கான ஒரே காரணமாயிருப்பதில்லை. நமது தேவைகளை அவர் அறிந்திருப்பினும், ஜெபத்தில் அவரைத் துதிப்பதற்கும் அவரது ஆசீர்வாதங்களுக்காக நன்றி செலுத்துவதற்கும் நாம் செல்ல வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். இரண்டாவதாக, நமது தேவைகளைப் பற்றி அவர் அறிந்திருப்பினும், அவற்றைப் பற்றி நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக் கொண்டுள்ளார். நமது ஆசீர்வாதங்களின் ஆதாரமூலம் பற்றி நாம் அறிந்து இருக்க வேண்டுமென்றும், அவைகள் நமக்கு தானாகவே அருளப்படும் என்று ஒருக்காலும் நினையாமல் இருக்க வேண்டுமென்றும் தேவன் விரும்புகிறார். ஒரு தந்தை தமது பிள்ளைகளின் தேவைகள் பற்றி அறிந்திருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் அவரிடம் வந்து (அவற்றைப் பற்றி) பேச வேண்டும் என்று அவர் இன்னமும் விரும்புகிறார்.

எவ்வாறு ஜெபிக்க வேண்டும் (2) (வசனங்கள் 9-15)

“அஞ்ஞானிகள் ஜெபிப்பது” போன்று நாம் ஜெபிக்கக் கூடாதென்றால், நாம் எவ்வாறு ஜெபிக்க வேண்டும்? அந்தக் கேள்விக்கு இயேசு, “கர்த்தர் கற்பித்த ஜெபம்” என்ற அழைக்கப்படும் ஜெபத்தைக் கொடுத்ததன் மூலம் பதில் அளித்தார். “சீஷர்களின் ஜெபம்” அல்லது “மாதிரி ஜெபம்” என்பது இன்னும் சிறப்பான குறிப்புப் பெயர்களாக இருக்கலாம். இதன் வார்த்தைகள் பெரும்பான்மையானவர்களுக்கு நன்கு பழக்கமானவைகளாக உள்ளன:

நீங்கள் ஜெபம் பண்ணவேண்டிய விதமாவது:

பரமண்டலங்களிலிருக்கிற எங்கள் பிதாவே

உம்முடைய நாமம் பரிசுத்தப்படுவதாக.

உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக;

உம்முடைய சித்தம்

பரமண்டத்திலே செய்யப்படுகிறது போலப்

பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக.

எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று

எங்களுக்குத் தாரும்.

எங்கள் கடனாளிகளுக்கு நாங்கள் மன்னிக்கிறது போல

எங்கள் கடன்களை எங்களுக்கு மன்னியும்.

எங்களைச் சோதனைக்குட்படப் பண்ணாமல்,

தீமையினின்று எங்களை இரட்சித்துக் கொள்ளும்,

[ராஜ்யமும் வல்லமையும் மகிமையும்

என்றென்றைக்கும் உம்முடையவைகளே,] ஆமேன்.

மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு மன்னித்தால்,

உங்கள் பரமபிதா உங்களுக்கும் மன்னிப்பார்,

மனுஷருடைய தப்பிதங்களை நீங்கள் அவர்களுக்கு

மன்னியாதிருந்தால்,

உங்கள் பிதா, உங்கள் தப்பிதங்களையும் மன்னியாதிருப்பார்

(வசனங்கள் 9-15).

அடுத்த பாடத்தில் நாம் 9 முதல் 15 வரையிலான வசனங்களைப் படிப்போம். இப்போதைய வேளைக்கு, அஞ்ஞானிகளின் நீண்ட, இயந்திரத்தனமான ஜெபங்களைப் போலிற்றி - இந்த ஜெபம் சுருக்கமானதாக, ஆழ்ந்த வகையில் தனிப்பட்டதாக உள்ளது என்பதை மட்டும் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்.

உபவாசித்தல் (6:16-18)

எவ்வாறு உபவாசிக்கக் கூடாது (வசனம் 16)

அது நம்மை, மனிதர்களால் காணப்படும்படி நீதியான செயல்களைச் செய்தல் பற்றிய, இயேசுவின் மூன்றாவது உதாரணத்திடம் கொண்டு வருகிறது. அவர், “நீங்கள் உபவாசிக்கும்போது, மாயக்காரரைப்போல முகவாடலாய் இராதேயுங்கள்; அவர்கள் உபவாசிக்கிறதை மனுஷர் காணும் பொருட்டாக, தங்கள் முகங்களை வாடப் பண்ணுகிறார்கள்” என்று கூறினார் (வசனம் 16அ). “உபவாசிக்கும்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட (nesteuo என்ற) வார்த்தை, உணவு உட்கொள்ளாது இருத்தலைக் குறிக்கிறது.¹⁸ நான்காயிரம் பேருக்கு உணவளித்தது பற்றிய வரலாற்றில், நாள் முழுவதும் இயேசுவின் போதனைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபின்பு, பசியோடு இருந்த மக்களைக் குறிக்க, இவ்வார்த்தை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (காண்க மத்தேயு 15:32; KJV மற்றும் NASB வேதாகமங்களை ஒப்பிடவும்).¹⁹ உலகின் சில பகுதிகளில், ஒரு நாளில் முதல் வேளை உணவு “breakfast” (“break [the] fast”) என்று அழைக்கப்படுகிறது, ஏனெனில் முந்திய இரவு முழுவதிலும் உணவு எதுவும் எடுத்துக்கொள்ளப்படாதிருந்தது.

உபவாசித்தல் என்பது யூதர்களால், ஆவிக்குரிய வகையில் முக்கியமான பயிற்சியாகக் கருதப்பட்டது. “உபவாசித்தல் என்பதை மோசேயின் நியாயப்பிரமாணம் ஒருக்காலும் நேரடியாகப் பரிந்துரைப்பதில்லை”²⁰; ஆனால் யூதர்கள், பாவநிவர்த்தி செய்யும் நாளில் தங்களைத் தாழ்த்த வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தனர் (லேவியராகமம் 16:29-34; 31ம் வசனத்தைக் கவனிக்கவும்).²¹ தங்களைத் தாழ்த்துதல் என்பது உபவாசத்தை உள்ளடக்கியது என்ற வகையில் விளக்கம் தரப்பட்டு இருந்தது. சங்கீதங்கள் 35:13ல் தாவிது, “நான் உபவாசத்தால் என் ஆத்துமாவை உபத்திரப்படுத்தினேன்” என்று எழுதினார். காலப்போக்கில், புதிய ஆண்டின் தொடக்கம் மற்றும் யூத வரலாற்றில் குறிப்பிடத் தக்க பெருந்துன்பங்களின் ஆண்டு நிறைவுகள் போன்ற தேசிய உபவாசத்தின் மற்ற நாட்களையும் யூதர்கள் இத்துடன் கூட்டிக் கொண்டனர்.²² விசேஷித்த சூழ்நிலைகளின்கீழ், தேசிய நாள் ஒன்றில், உபவாசம் இருக்கும்படி அழைப்பு விடுக்கப்படும் (காண்க 1 சாமுவேல் 7:5, 6). மேலும் தனிநபர்கள் தனிப்பட்ட உபவாசங்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் (எடுத்துக்காட்டாக 2 சாமுவேல் 1:12; 12:16; நெகேமியா 1:4 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும்). பழைய ஏற்பாட்டில் உபவாசம் என்பது பொதுவாக, தாழ்மை, மனம்வருந்துதல் அல்லது துக்கம் என்பதன் வெளிப்பாடாக இருந்தது.

இயேசுவின் காலத்திற்குள் பரிசேயர்கள், ஒவ்வொரு வாரத்திலும் மேலும் இரு நாட்களைக் கூட்டி இருந்தனர் (காண்க லூக்கா 18:12). இந்த உபவாசங்கள் சூரிய உதயத்தில் இருந்து சூரிய மறைவு வரை நீடித்தன.²³ செவ்வாய் மற்றும் வியாழன் என்று நாம் அழைக்கும் தினங்களே அந்த இரண்டு நாட்களாக

இருந்தன என்று வரலாற்று ஆதாரங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றன. இவை இரண்டும் யூதர்களுக்குச் சந்தை நாட்களாக இருந்தன, அந்த நாட்களில் நகரத்திற்குப் பல மக்கள் வருவார்கள். இது உபவாசத்தை “வெளிப்படையாகக் காண்பிக்க” யூதர்களுக்கு பெரிய மக்கள் கூட்டத்தை அளித்தது.

இந்த மாய்மாலக்காரர்கள் உபவாசிக்கும்போது, அவர்கள் “முகவாடலாய்”²⁴ இருந்தனர் மற்றும் தங்கள் தோற்றத்தை [காத்துக்கொள்ளுதலை] புறக்கணித்தனர். அவர்கள் தங்கள் முகங்களைக் கழுவாமலும் தங்கள் தலைமுடிகளை வாராமலும் இருந்தனர். அவர்கள் அழுக்கானவர்களாக, மடங்கிச் சுருங்கிய உடைகளை அணிந்தவர்களாக மற்றும் வேதனை நிறைந்த முகபாவங்களை உடையவர்களாக இருந்தனர். ஒருவேளை அவர்கள், பிறரால் காணக்கூடும்படிக்குத் தங்கள் தலைகளில் சாம்பலைப் போட்டு இரட்டு உடை அணிந்து இருக்கலாம். அவர்கள் ஆவிக்குரிய வகையில் எவ்வளவு ஆழமானவர்களாக இருந்தனர் என்பதைக் குறித்துக் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காகவே இவை யாவும் செய்யப்பட்டன.

மீண்டுமாக இயேசு, அவர்கள் தங்கள் பலனை அடைந்து தீர்ந்ததென்று, “மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 6:16-ஆ). “அவர்கள் தேவனால் வருகிற மகிமையிலும் மனுஷரால் வருகிற மகிமையை அதிகமாய் விரும்பினார்கள்” (யோவான் 12:43), மற்றும் மனிதர்களின் அங்கீகாரத்தை மாத்திரமே அவர்கள் எப்போதும் பெறுவார்கள்.

உபவாசிப்பது எவ்வாறு (வசனங்கள் 17, 18).

இயேசு, தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களிடத்தில், இப்படிப்பட்ட மாய்மாலமான காட்சிப்படுத்துதல் இருக்கக் கூடாது என்று கூறினார்:

நீயோ உபவாசிக்கும்போது, அந்த உபவாசம் மனுஷர்களுக்குக் காணப்படாமல், அந்தரங்கத்தில் இருக்கிற உன் பிதாவுக்கே காணப்படும்படியாக, உன் தலைக்கு எண்ணெய் பூசி, உன் முகத்தைக் கழுவ. அப்பொழுது, அந்தரங்கத்தில் பார்க்கிற உன் பிதா உனக்கு வெளியரங்கமாய்ப் பலனளிப்பார் (வசனங்கள் 17, 18).

தலையில் எண்ணெய் பூசுதல் மற்றும் முகத்தைக் கழுவதல் ஆகியவை யூதர்களின் வழக்கமான அழகுபடுத்தும் செயல்களாக இருந்தன. இயேசு, “நீங்கள் உபவாசிக்கும்போது, வழக்கமான நடக்கையை பின்பற்றுங்கள். நீங்கள் உபவாசிக்கும் உண்மையை நோக்கிக் கவனத்தை ஈர்க்கும்படியாக எந்தச் செயலையும் செய்யாதீர்கள்” என்று கூறினார்.²⁵ இன்றைய நாட்களில் இயேசு, “உங்கள் காலைக் கடன்களை வழக்கமாகச் செய்யுங்கள். உங்கள் முகத்தைக் கழுவங்கள், உங்கள் பற்களைத் துலக்குங்கள், உங்கள் தலைமுடியை வாருங்கள்” என்று கூறலாம்.²⁶

அதைக் கூறியுள்ள நிலையில் நாம், உபவாசம் பற்றிய கேள்விகளுடனும், இயேசுவின் அறிவுறுத்துதல்கள், கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நமது வாழ்வில் எவ்விதத்தில் செயல்விளைவுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் இன்னமும் பதில்தரப்படாமல் விட்டுவிடப் பட்டிருக்கிறோம். இயேசு, “நீ உபவாசித்தால்” என்றல்ல, ஆனால் “நீங்கள் உபவாசிக்கும்போது” என்று கூறினார் என்பதைக் கவனியுங்கள். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் உபவாசிப்பார்கள் என்று யூகிக்கப்பட்டது. உபவாசித்தல் என்பது மறைந்துபோன

கிறிஸ்தவ நடைமுறை என்று சிலர் நம்புகின்றனர். அவர்கள், தொடக்க நூற்றாண்டுகளில் உபவாசத்தில் அதிக நேரத்தைச் செலவிட்ட பக்தியுள்ள தனிநபர்களைச் சுட்டிக் காண்பித்து, அதையே நாம் இன்றைய நாட்களிலும் செய்ய வேண்டும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.

உபவாசத்தைப் பற்றிப் புதிய ஏற்பாடு கூறுவது என்ன? அவ்வளவு அதிகமாக கூறுவதில்லை.²⁷ மாற்கு 2:18-20 என்பது மிக நீண்ட குறிப்பாக உள்ளது (காண்க மத்தேயு 9:14, 15; லூக்கா 5:33-35).

யோவானுடைய சீஷரும் பரிசேயருடைய சீஷரும் உபவாசம்பண்ணிவந்தார்கள். அவர்கள் அவரிடத்தில் வந்து: “யோவானுடைய சீஷரும் பரிசேயருடைய சீஷரும் உபவாசிக்கிறார்களே, உம்முடைய சீஷர் உபவாசியாமலிருக்கிறதென்னவென்று கேட்டார்கள். அதற்கு இயேசு: மணவாளன் தங்களோடிருக்கையில் மணவாளனுடைய தோழர் உபவாசிப்பார்களா? மணவாளன் தங்களுடனே இருக்கும்வரைக்கும் உபவாசிக்கமாட்டார்களே. மணவாளன் அவர்களை விட்டு எடுபடும் நாட்கள் வரும், அந்த நாட்களிலே உபவாசிப்பார்கள்.”

இதிலிருந்து நாம், யோவானின் சீஷர்கள் உபவாசித்தனர் ஆனால் இயேசுவின் சீஷர்கள் உபவாசிக்கவில்லை என்று அறிகிறோம். மீண்டும் ஒருமுறை நாம், இயேசுவின் பகுதியில் அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் அவர் சென்றபின் உபவாசிப்பார்கள் என்ற யூகத்தைக் கொண்டுள்ளோம். இயேசுவின் “கூற்றானது, கிறிஸ்தவ வாழ்வில் உபவாசத்தை ஒரு கடமையாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு சட்டப்பூர்வமான பணிப்பொறுப்பாக்குதல் என்ற வகையில் விளக்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.”²⁸

இயேசு பரலோகத்திற்குத் திரும்பிச் சென்ற பின்பு அவரது சீஷர்கள் உபவாசித்தனரா? தனிப்பட்ட நபர் என்ற வகையில் கிறிஸ்தவர்கள் யாராவது தனிப்பட்ட வகையில் உபவாசித்தது பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டின் பதிவு எதையாவது நாம் கொண்டிருக்கிறோமா என்று நான் அறிவதில்லை.²⁹ சபைக்குழுமமாக உபவாசித்தது பற்றி நாம் இரண்டு உதாரணங்களைக் கொண்டிருக்கிறோம். பர்னபாவையும் சவுலையும் ஊழியக்காரர்களாக அனுப்புவதற்கு முன்னர், அந்தியோகியா சபையார் “உபவாசித்து ஜெபம்பண்ணி”னர் (நடபடிகள் 13:3; காண்க வசனங்கள் 1-3). சபைக்குழுமங்களில் மூப்பர்கள் நியமிக்கப்பட்டபோது, அவர்கள் “உபவாசித்து ஜெபம் பண்ணி”னர் (நடபடிகள் 14:23). இருப்பினும் இந்த சபைக்குழுமங்களின் உபவாசித்தல்களைப் பற்றிய விபரங்கள் எதுவும் நமக்குத் தரப்படவில்லை. அவர்கள் எவ்வளவு நாள் உணவின்றி இருந்தனர் என்று நாம் அறிவதில்லை. உபவாசித்தலுக்கும் ஜெபித்தலுக்கும் விசேஷத்த நேரம் ஒன்று நியமிக்கப்பட்டதா அல்லது சபைக்குழுமத்தின் ஜெபக்கூட்டத்தின் போது உபவாசம் இயல்பாக நடைபெற்றதா என்று நாம் அறிவதில்லை.

உபவாசம் என்ற பாடக்கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள நாம் போராடும்போது, தகவல்களில் குறைவுபடுதல் என்பது நாம் எதிர்கொள்ளுகிற ஒரு பிரச்சனையாக உள்ளது. ஏழைகளுக்கு உதவுதல் பற்றிய கட்டளைகள் மற்றும் அறிவுறுத்துதல்கள் ஆகிய இரண்டையுமே நாம் கொண்டுள்ளோம் (காண்க 2 கொரிந்தியர் 8; 9). ஜெபத்தைப் பொறுத்த மட்டில், நாம் பல கட்டளைகளையும் அதிகமான அறிவுறுத்துதலையும் கொண்டுள்ளோம் (எடுத்துக்காட்டாக மத்தேயு

7:7-11; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17; எபேசியர் 6:18 ஆகியவற்றைக் காணவும்). இருப்பினும் உபவாசித்தல் என்ற தலைப்பின்மீது நாம், கட்டளைகள் எதையும் கொண்டிருப்பதில்லை - நமது வேதபாட வசனப்பகுதியில் உள்ள அறிவுறுத்துதல்கள் மாத்திரமே நம்மீது கவனத்தை ஈர்ப்பவையாக இருக்கக் கூடாது என்று கூறுகின்றன.

உபவாசத்தைச் செயல்படுத்துபவர்கள், மனதின் சுத்தத்தன்மையை அதிகரித்தல் என்பதில் இருந்து ஆழமாக்கப்பட்ட ஆவிக்குரிய தன்மை வரையில் எல்லைகளைக் கொண்ட, உடலுக்குரிய மற்றும் ஆவிக்குரிய பல்வகைப் பலன்களைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இருப்பினும் வளர்சிதை மாற்றத்திலும் ஆளுமைத் தன்மையிலும் மக்கள் வேறுபடுவதால், ஆவிக்குரிய வகையிலான பயிற்சி என்ற வகையில் உபவாசிக்க முயற்சி செய்யும் யாவரும் நேர்மறையான விளைவுகளை அனுபவிப்பதில்லை. மற்றும், கிறிஸ்தவரல்லாத குழுக்கள் தங்களின் சுயநிர்ப்பந்தமான உபவாசங்களில் இதேபோன்ற விளைவுகளை உரிமைகோருகின்றனர்,³⁰ எனவே அறிக்கை செய்யப்பட்ட விளைவுகளில் கிறிஸ்தவரின் தனித்தன்மை என்று எதுவும் இருப்பதில்லை. அவைகள் உள்ளாகக் கட்டப்பட்டிருந்தால், உபவாசித்தலில் இருந்து ஆவிக்குரிய பலன்கள் தாமதமாகவே தரவழைக்கப்பட வேண்டியதாக இருக்கும், இயேசு தமது சீஷர்களுடன் இருந்தபோது, அவர்கள் உபவாசிக்கும்படி அவர் வற்புறுத்தாதது ஏன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் கடினமாக உள்ளது.

உபவாசித்தல் என்பது சுய - கட்டுப்பாட்டின் வடிவமாக உள்ளது என்பது அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. உணவு விஷயத்திற்கு வருகிறபோது, நம்மில் சிலர் அதிகம் சுயகட்டுப்பாடு தேவைப்படுபவர்களாக இருக்கிறோம் என்பது நிச்சயமாகவே உண்மையாக உள்ளது. இருப்பினும் சுய கட்டுப்பாடு என்பது எல்லா வேளைக்குமான, அன்றாடத் தேவையாக உள்ளது, அதேவேளையில் உபவாசம் பற்றிப் புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் கொண்டுள்ள கொஞ்சத் தகவல், அது சாதாரண நிகழ்வுகளுக்கு வெளியே இருப்பதற்கானது என்று கருத்துத் தெரிவிக்கிறது. ஜான் R. W. ஸ்டாட் அவர்கள் பின்வருமாறு கருத்துத் தெரிவித்தார்,

[உபவாசம்] என்பது அதிகளவில் வழக்கமான நடைமுறையாக இருப்பதில்லை, ... குறிப்பிட்ட சில திசைகாட்டுதல் அல்லது ஆசிர்வாதத்திற்காகத் தேவனை நாம் நாடுதல் அவசியமாக இருக்கும் போது, [இது] அவ்வப்போதான மற்றும் விசேஷித்த ஏற்பாடாக உள்ளது, நாம் அதைச் செய்வதற்கு உணவையும் மற்ற கவனவிலக்குதல்களையும் புறம்பே ஒதுக்குகிறோம்.³¹

புதிய ஏற்பாட்டு சபையில் உபவாசித்தல் என்பது, சுய கட்டுப்பாடு என்பதைக் காட்டிலும் சுயத்தை மறுத்தல் என்பதன் வெளிப்பாடாக இருந்தது. அது முன்னுரிமைகள் பற்றிய விஷயமாக, இவ்வதிகாரத்தின் முடிவில் ஆணையின் நடைமுறைச் செயல்விளக்கமாக இருந்தது: “முதலாவதாக தேவனுடைய ராஜ்யத்தையும் அவருடைய நீதியையும் தேடுங்கள்” (மத்தேயு 6:33). குறிப்பிட்ட சில வேளைகளில் கிறிஸ்தவர்கள், கர்த்தருக்கென்று தாங்கள் செய்வது மிக முக்கியமானதாக இருந்ததால், தங்களுக்கு உணவையும் சட்டப்பூர்வமான பிற சந்தோஷங்களையும் மறுத்தனர்.³²

இன்றைய நாளில் பல விவரிப்புகள் சிந்தைக்கு வருகின்றன.³³ கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் குறித்துப் பிறருக்குப் போதிக்க வாய்ப்புக் கொண்டிருக்கும்போது, உணவு வேளையைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாது இருப்பவர்களைப் பற்றி நான் நினைக்கிறேன். தேவையில் உள்ளவர்களுக்கு ஊழியம் செய்கையில் உணவு அல்லது செலவிடப்பட்ட நேரம் அல்லது விலை ஆகியவற்றைப் பற்றிய எண்ணம் இல்லாமல் சிலர் உள்ளனர். மற்றவர்கள் அதே முன்னுரிமைகளைக் கொண்டிருப்பதில்லை என்று கவலையுடன் கூறுகிறேன். பரிசுத்தவாங்களுடன் கூடிவருதல் பற்றி (எபிரெயர் 10:25) கூறுவதென்றால், அவர்கள் தேவனை ஆராதித்தல் அல்லது மகிமைப்படுத்துதல் என்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக, தூங்குதல் அல்லது உண்ணுதல் அல்லது பொழுதுபோக்குதல் ஆகியவற்றில் அக்கறை கொண்டுள்ளனர்.

நமது முன்னுரிமைகளின்படி செயல்படுதல் என்பதைத் தவிர்த்து, உபவாசித்தல் மீதான இயேசுவின் அறிவுறுத்துதல்கள் உங்கள் வாழ்வில் எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்த வேண்டும்? அந்தக் கேள்விக்கு நான் உங்களுக்காகப் பதில் அளிக்க இயலாது. அது உங்கள் மீது கொண்டுள்ள நேர்மறையான செயல் விளைவுகள் யாவை என்று காண நீங்கள் விரும்பலாம். ஒரு சபைக்குமும் இடர்ப்பாட்டை எதிர்கொள்கிறது என்றால், அதன் நடத்துனர்கள் உபவாசம் மற்றும் ஜெபம் ஆகியவற்றிற்கான வேளை ஒன்றை அறிவிக்கலாம். இருப்பினும் இயேசு கூறியதை மறந்து விட வேண்டாம். நீங்கள் உபவாசிக்கும்போது, அதைப் பிறர் காணவேண்டும் என்று விரும்பி மற்றவர்களின் கவனத்தை உங்களிடமாய் ஈர்க்காதிருங்கள். அப்போது, “அந்த உபவாசம் ... அந்தரங்கத்தில் இருக்கிற உங்கள் பிதாவால் காணப்படும், அந்தரங்கத்தில் பார்க்கிற உங்கள் பிதா உங்களுக்கு பலனளிப்பார்.”

முடிவுரை

பின்வரும் அடிப்படைச் செய்தியின் தடத்தை இழந்துவிடும் அளவுக்கு நாம் இயேசுவின் உதாரணங்களைப் புரிந்துகொள்ள முயல்வதில் ஈடுபட வில்லை என்று நான் நம்புகிறேன்: சரியான விஷயத்தைத் தவறான காரணத்திற்காகச் செய்யாதிருக்கும்படி நாம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும். அந்தச் செய்தி என்னைக் கவலைப்படுத்துகிறது. நான் போதித்த அல்லது பிரசங்கித்த பின்பு, எனது உரையைக் கேட்பவர்கள் எனக்கு அந்தப் பாடத்திற்காக நன்றி செலுத்துவதை நான் விரும்புகிறேன். எனது எழுத்துக்களைப் பற்றி, அது மக்களுக்கு உதவுகிறது என்று அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்பதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனது முயற்சிகளை எவரொருவரும் பாராட்டாவிட்டால், சில வேளைகளில் நான் ஏமாற்றம் அடைகிறேன். ஆகவே என்னையே நான், “கர்த்தருக்கென்று நான் செய்வதை ஏன் செய்கிறேன்? எனது நோக்கங்கள் தூய்மையானவையாக இருக்கின்றனவா?” என்று கேட்டாக வேண்டும். இந்தக் கேள்விகளுடன் நான் தொடர்ந்து போராடுகிறேன்.

இயேசு, தாம் கண்டனம் செய்தவர்களை “மாயக்காரர்” என்று அழைத்தார் (வசனங்கள் 2, 5, 16). மாயக்காரர் என்பவர்கள் தங்களிடம் இராத ஒன்றை இருப்பது போன்று நடிப்பவர்கள் என்று நாம் பொதுவாக நினைக்கிறோம். இருப்பினும் இயேசு குறிப்பிட்டவர்கள், அனேகமாக தங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்பவர்களாக இருந்ததாக உண்மையுடன் நம்பி இருக்கலாம்

(காண்க லூக்கா 18:11, 12). அவர்கள் மாயக்காரரின் மிகப் பரிதாபமான வகையாக இருந்தனர்: *சயவஞ்சனையான* மாயக்காரர். நாம் *சயவஞ்சனையான* மாயக்காரராக இராத்தபடிக்குத் தேவன் நமக்கு உதவுவாராக. நாம் சரியான விஷயங்களைச் செய்வதற்கு மாத்திரமல்ல, ஆனால் அவற்றைச் சரியான காரணத்திற்காகச் செய்வதற்கும் அவர் நமக்கு உதவுவாராக.

குறிப்புகள்

¹T. S. Eliot, *Murder in the Cathedral*; quoted in Harold Hazelp, *Discipleship*, The 20th Century Sermons Series (Abilene, Tex.: Biblical Research Press, 1977), 59. ²ஜெப ஆலயத்தில் ஜெபத்தை வழிநடத்துபவர் முன்பாக, பொதுவாகப் பரிசுத்த கருள்கள் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு முன்பாக நின்றிருப்பார். ³ஜெபிக்க எழுந்து நிற்குதலில் தவறு ஒன்றுமில்லை (காண்க லூக்கா 18:10-14). உடல்நிலை அமைவு எந்த நிலையிலும் வைத்து தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடிய வகையில் ஒருவர் ஜெபிக்க முடியும். ⁴மேலும் யூதர்கள், ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பம் அல்லது சூழ்நிலைக்கும் குறிக்கப்பட்ட ஜெபங்களையும் கொண்டிருந்தனர். ⁵ஒன்பதாம் மணிவேளை குறித்து நடபடிகள் 3:1ல் காணவும். ⁶அந்துருண்டைகள் சிறிய, வெள்ளை நிறத்தில் கோலிக்குண்டு அளவுள்ளவையாகும், அவைகள் (கற்பூரம் போன்ற) பூச்சிகளை எதிர்க்கும் பொருளால் செய்யப்பட்டவையாகும். ⁷W. E. Vine, Merrill F. Unger, and William White, Jr., *Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words* (Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1985), 95. ⁸Frank L. Cox, *Sermon Notes on the Sermon on the Mount* (Nashville: Gospel Advocate Co., 1955), 15. ⁹நீங்கள் வாழும் இடத்தில் சாராசரி நபரின் அன்றாடச் செயல்களுக்குப் பொருந்துமாறு இவ்வாக்கியத்தைத் தழுவிமைத்துக் கொள்ளுங்கள். ¹⁰D. Martyn Lloyd-Jones, *Studies in the Sermon on the Mount*, vol. 2 (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1959), 46.

¹¹Harold Fowler, *Matthew I*, Bible Study Textbook Series (Joplin, Mo.: College Press, 1968), 337. (Emphasis added.) ¹²KJV வேதாகமத்தில் இங்கு “heathen” என்றுள்ளது, இதுவே தமிழில் “அஞ்ஞானிகள்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. (NASB வேதாகமத்தில் உள்ளபடி) இயேசு இவ்விடத்தில் “the Gentiles” என்று குறிப்பிட்ட புறஜாதியார் உண்மையான தேவன் மீது விசுவாசம் கொண்டிருக்கவில்லை என்ற கருத்தில் “அஞ்ஞானிகளாக” இருந்தனர். ¹³KJV வேதாகமத்தில் “vain repetitions” என்று இங்குள்ளது. இவ்வசனத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளபடி “vain” என்ற வார்த்தை “வெறுமையான, பயனற்ற” என்று அர்த்தப்படுகிறது. ¹⁴இது ஒரு ஒலிக் குறிப்புச் சொல்விளக்கமாக உள்ளது என்று சிலர் நினைக்கின்றனர்: இவ்வார்த்தையின் ஒலியே இதன் அர்த்தத்தைக் கருத்தாக வெளிப்படுத்துகிறது. இது அர்த்தமற்ற வகையில் ஒருவர் பேசுதல் என்பதைக் குறிக்க ஒலிக்கும் “babble” என்ற வார்த்தையைப் போன்றுள்ளது. ¹⁵Walter Bauer, *A Greek-English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*, 4th ed., rev. and aug. William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich (Chicago: University of Chicago Press, 1957), 137. ¹⁶Robert H. Mounce, *Matthew*, New International Biblical Commentary (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1991), 55. ¹⁷NEB வேதாகமத்தில், “அஞ்ஞானிகள் ... தாங்கள் அதிகம் கூறினால் தாங்கள் அதிகமாய் கேட்கப்பட வாய்ப்புள்ளது என்று கற்பனை செய்கின்றனர்” என்றுள்ளது (வசனம் 7). ¹⁸Vine, 228. ¹⁹இதனுடன் தொடர்புடைய *astia* என்ற வார்த்தை நடபடிகள் 27:21, 33ல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. *Astia* மற்றும் *nesteuo* என்ற இரு வார்த்தைகளுமே, “eat” என்பதற்கான (*esthio* என்ற) வார்த்தைக்கு முன்பு எதிர்மறை

முன்குறிச்சொல் இடப்படுவதினால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. (Ibid., 227-28.)²⁰Fowler, 358.

²¹மேலும் லேவியராகமம் 23:26-32; எண்ணாகமம் 29:7 ஆகிய வசனப்பகுதிகளையும் காணவும். புதிய ஏற்பாட்டில் பர்வதிவாரண நாள், நடபடிகள் 27:9ல் “உபவாசநாள்” என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. ²²அந்த நிகழ்வுகளின் சில தேதிகள், 2 இராஜாக்கள் 25:1, 3, 25 மற்றும் எரேமியா 52:12, 13 ஆகிய வசனங்களில் கண்டறியப்பட முடியும். ²³சூரிய உதயத்திற்கு முன்னரும் சூரியன் மறைவுக்குப் பின்னரும் உணவு உட்கொள்ளப் பட முடிந்தது. நாள் முழுவதுமான உபவாசங்களின் பழைய ஏற்பாட்டு உதாரணங்களுக்கு, நியாயாதிபதிகள் 20:26; 1 சாமுவேல் 14:24; மற்றும் 2 சாமுவேல் 1:12; 3:35 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும். ²⁴“முகவாடலாய் இருத்தல்” என்பது, “உணர்ந்தறியப்படாத நிலையை ... தரவழைத்தல்” என்று அர்த்தப்படுகிற *aphanizo* என்ற வார்த்தையில் இருந்து வருகிறது (Arndt and Gingrich, 124). ²⁵சிலர், தலைக்கு எண்ணெய் பூசுதல் என்பது கொண்டாட்டத்தைக் குறிக்கிறது என்று கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். இருப்பினும் இதுவும் ஒருவர் கவனத்தை ஈர்ப்பதாக இருக்கும். தலைக்கு எண்ணெய் பூசுதல் என்பது காலை வேளையில் செய்யும் வழக்கமான அலங்காரத்தின் ஒரு பகுதி என்று நினைப்பது சிறந்ததாக இருக்கும். ²⁶உலகில் நீங்கள் வாழும்பகுதியில் வழக்கமானதாக உள்ள காலை அலங்காரச் செயல்களுக்குப் பொருத்தமான வகையில் இந்த வாக்கியத்தைத் தழுவினமைத்துக் கொள்ளுங்கள். ²⁷லூக்கா 2:37 மற்றும் மத்தேயு 4:2 ஆகியவை உபவாசம் பற்றிய சிறுகுறிப்புடைய வசனப் பகுதிகள் ஆகும். KJV வேதாகமத்தில், மத்தேயு 17:21; மாற்கு 9:29; நடபடிகள் 10:30 மற்றும் 1 கொரிந்தியர் 7:5 ஆகிய வசனங்களில் “உபவாசம்” என்ற வார்த்தை உள்ளது. இருப்பினும், தொடக்க காலக் கைப்பிரதிகளில், அந்த வசனங்களில், “உபவாசம்” என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தை காணப்படுவதில்லை. ²⁸R. K. Harrison, “Fast,” *The International Standard Bible Encyclopedia*, rev., ed. Geoffrey Bromiley (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1982), 2:284. ²⁹இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஏவுதல் பெற்றிராத எழுத்துக்களில், கிறிஸ்தவர்கள் உபவாசித்தல் பற்றிப் பல குறிப்புகள் உள்ளன, ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் இதற்கு இணையான குறிப்புகள் எதுவும் இருப்பதில்லை. “உபவாசங்களிலும்” மற்றும் “அநேகமுறை உபவாசங்களிலும்” (இவை இரண்டும் NASB வேதாகமத்தில் “in hunger” என்று தரவழைக்கப்பட்டுள்ளன) என்ற பவுலின் வார்த்தைகளை (2 கொரிந்தியர் 6:5; 11:27), அவர் ஆவிக்குரிய பயிற்சி என்ற வகையில் அடிக்கடி உபவாசித்தார் என்பதற்கு நிரூபணம் என்ற வகையில் எடுத்துக் கொண்டுள்ளனர் (இவ்விரு வசனப் பகுதிகளும் “உபவாசித்தல்” என்பதற்கான கிரேக்க வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகின்றன). இருப்பினும் இவ்விரு வசனப்பகுதிகளுக்கு, பவுல் உணவின்றி இருந்ததை, கிறிஸ்துவினிமித்தம் அவர் சகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்த விஷயம் என்ற வகையில் எதிர்மறைச் சந்தர்ப்பப் பொருளில் இருக்கின்றன. ³⁰கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களின் உபவாசம் பற்றிய வேதாகமீதியான உதாரணங்களுக்குப் பின்வரும் வேதவசனப் பகுதிகளைக் காணவும்: தானியேல் 6:18 (பாபிலோன் இராஜா), யோனா 3:5 (நிளிவே நகர மக்கள்) மற்றும் நடபடிகள் 23:12, 14 (சபை நிலைநாட்டப்பட்ட பின்பு யூதர்கள்).

³¹John R. W. Stott, *The Message of the Sermon on the Mount*, The Bible Speaks Today series (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1978), 137. ³²கிறிஸ்தவர்கள் ஆவிக்குரிய நோக்கத்திற்காகத் தங்களுக்குச் சட்டப்பூர்வமான சந்தோஷங்களை மறுத்தலுக்கான இன்னொரு உதாரணத்திற்கு, ஜெபத்தில் தங்களை ஒப்புக்கொடுப்பதற்காகக் கிறிஸ்தவக் தம்பதிகள் பாலுறவில் இருந்து விலகி இருத்தலைக் குறிப்பிடும் 1 கொரிந்தியர் 7:5ஐக்

காணவும். ³³இந்தப் பத்தியை, நீங்கள் ஊழியம் செய்யும் இடத்தின் சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறு தழுவி அமைத்துக் கொள்ளவும்.